

Een briesende stier en natte voeten

Negenentwintigste, herziene druk

ISBN 9789000405282

ISBN 9789000405626 (e-book)

NUR 283

© 1976, 2016, 2026 Van Holkema & Warendorf
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

Dit boek verscheen eerder onder dezelfde titel met o.a. ISBN 9789000345915
en ISBN 9789026911095.

www.jacquesvriens.nl

www.de-leukste-kinderboeken.com

Tekst: Jacques Vriens

Omslagillustratie en handlettering: Mark Janssen

Omslagontwerp: Caren Limpens

Zetwerk binnenwerk: Mat-Zet bv

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Rob stootte Armando aan: 'Daar staat-ie!'

Armando draaide zich om, maakte van zijn handen een toeter en schreeuwde: 'Matthijs is er!'

Vanaf het voetbalveldje naast de school kwamen twee andere jongens aanstormen: Mehmet en Noud. De kleinste van de twee, Mehmet, liep zo hard dat hij niet meer op tijd kon afremmen. Hij moest kiezen: óf tegen het fietsenrek op botsen, óf tegen Rob. Hij koos voor Rob.

De enige die daar last van had, was Mehmet zelf. Hij viel met een smak op de betonnen tegels van het schoolplein. Rob bleef kalm staan, want hij was groot en nogal stevig. Hem liep je niet zomaar ondersteboven. Hij gromde alleen maar: 'Beetje uitkijken, graag.' Mehmet stond op, veegde zijn broek af en zag dat er een scheur in zat. Nou ja, dacht hij, 't is toch maar een oude, en hij liep achter Rob, Armando en Noud aan. Een eindje verderop leunde een lange blonde jongen tegen een muurtje. Dat was Matthijs.

'We gaan hem eens goed pakken,' zei Rob en hij probeerde zo stoer mogelijk te kijken.

Net een western, dacht Armando. Hij zag op tv wel eens een paar boze mannen die zwijgend op iemand af liepen. Pistool klaar om te schieten.

Mehmet dacht alleen maar aan zijn broek. Nou ja, het was een oude, een heel oude. Dat vond zijn moeder vast niet erg.

Noud voelde zich helemaal niet zo stoer als Rob. Goed, het was waar, Matthijs had gisteren na school expres de bal van Rob het water in getrapt.

Ze waren aan het voetballen. Matthijs wilde meedoen, maar Rob had gezegd dat een vijfde man niet ging. Daarna had Matthijs een tijdje flauwe opmerkingen gemaakt. Vooral over Rob, die weer eens als een briesende stier achter de bal aan galoppeerde en tussendoor ook nog kans zag om oerwoudgeluiden te maken: 'Wraaa... broehaa... groems...!'

Eerlijk gezegd vond Noud dat Matthijs best gelijk had: Rob leek vaak op een bulldozer die het veldje moest omploegen. Eigenlijk hield Noud ook niet zo van voetballen, maar hij deed mee omdat zijn beste vriend Mehmet graag speelde. Noud keek er liever naar. Vooral als Rob over het veld draafde, want die deed dan net of er geen tegenstanders waren. En als ze er wel waren, dan gingen ze meestal opzij voor het briesende geweld. Een van de weinige jongens die van Rob een bal kon afpikken met lenige schijnbewegingen, was Matthijs. Daarom had Rob een hekel aan hem.

Nadat Matthijs een tijdje de oerwoudgeluiden van Rob had nagedaan, was de bal voor zijn voeten gekomen. Hij haalde keihard uit: een prachtschot, over de straat heen het kanaal in. Weg bal. Ook weg Matthijs, want die zag Rob knalrood worden. 'Tomatig' zoals Noud altijd zei. Razendsnel verdween Matthijs in het winkelcentrum achter de school. Rob brulde hem woedend na: 'Ik krijg je wel, rotzak! Morgen voor school!' En daarna volgden een paar vloeken.

Op dat moment kwam Robs moeder een winkel uit stappen. Ze wenkte met een driftig gebaar dat haar zoon onmiddellijk moest komen.

'Natte voeten,' mompelde Noud, terwijl het briesende geweld met hangende pootjes het veld verliet.

'Wat bedoel je met natte voeten?' vroeg Mehmet, die de rare opmerkingen van Noud soms niet begreep.

Noud zuchtte. 'Ken jij Robs vader?'

'Nee.'

'Nou, ik wel! Die zal wel woest zijn. Dat is net zo'n dolle stier als Rob.'

'Zou z'n moeder gehoord hebben van dat rotzak en die vloeken en zo?'

Armando knikte. 'Lijkt me wel.'

'Zou ze dat zelf nooit doen?'

'Vast wel, maar niet zo hard dat je het achter in het winkelcentrum kunt horen.'

Toen ze langs de flat kwamen waar Rob woonde, pakte Noud zijn telefoon en stuurde een berichtje: LEEF JE NOG?

Ze bleven even staan wachten, maar er kwam geen reactie.

'Hij heeft natuurlijk zijn telefoon moeten inleveren,' zei Mehmet. 'Arme Rob,' verzuchtte Armando.

En ze hadden alle drie medelijden met hem.

Vanochtend had Rob verteld wat er gebeurd was. Toen hij thuis kwam, was zijn vader heel boos en stuurde hem meteen voor straf naar zijn kamer.

En daarom liepen ze nu met z'n vieren over het schoolplein om wraak te nemen op Matthijs.

Noud vond het eigenlijk steeds gekker worden. Rob die woest keek, Mehmet die lopend z'n broek afklopte, terwijl hij mompelde: 't Is toch een oude', Armando die grijnsde en zichzelf die niet goed wist hoe hij kijken moest. Nog even en hij zou de slappe lach krijgen. Vooral toen Merel, een meisje uit hun groep zeven, vroeg: 'Waarom doen jullie zo raar?'

‘Ga weg,’ gromde Rob. ‘Dit is mannenwerk.’
Noud kon zich niet meer inhouden en schaterde het uit. Daarna zei hij met een zware stem: ‘Ga weg, dit is mannenwerk.’
Nu schoten ook Armando en Mehmet in de lach.
Maar Rob liep stug door. Alsof hij op het voetbalveld is, dacht Noud. Vlak voor Matthijs, die tegen het muurtje leunde, bleef hij staan. Matthijs richtte zich op – hij was minstens een kop groter – en keek Rob minachtend aan.
‘Puh,’ zei Rob, ‘je denkt zeker dat ik bang voor je ben?’ Hij gaf hem met zijn schouder een flinke duw. Matthijs wankelde even, maar stond al snel weer recht.
‘Je moet van m’n bal afblijven, jongen,’ snoof Rob.
Hij stond zich vreselijk op te fokken. De straf van zijn vader zat hem nog goed dwars.
‘Ik mocht gisteren niet meedoen,’ antwoordde Matthijs rustig.
Noud fluisterde tegen Armando en Mehmet: ‘Hij doet net of hij niet bang is, maar als Rob dadelijk gaat rammen, is hij nergens meer.’
‘Ik weet het niet,’ antwoordde Armando zachtjes. ‘Ik denk dat ze even sterk zijn.’
Rob gaf opnieuw een duw tegen Matthijs’ schouder.
Matthijs fluisterde met een vals lachje: ‘Driftkikker.’
‘Zeg dat nog eens, durf dat nog eens te zeggen,’ hijgde Rob.
‘Hij wordt tomatig,’ zei Noud.
Het bleef even stil en toen herhaalde Matthijs tergend langzaam: ‘D r i f t k i k k e r.’
Keihard knalde de vuist van Rob in zijn maag.
Met een schreeuw sprong Matthijs naar voren en hij mepte Rob recht in zijn gezicht.
Toen werd er getrapt, geslagen en gestompt. Raken waar je raken kunt. Van alle kanten stroomden kinderen toe om de twee vech-

tersbazen aan te moedigen. De meeste meisjes waren voor Matthijs, maar de meeste jongens scandeerden: ‘Rob! Rob! Rob!’
Plotseling klonk er een snerpende gil. Matthijs had zijn scherpe nagels over het gezicht van Rob gehaald. Van zijn wang vielen dikke druppels bloed.
Merel stootte haar vriendin Elke aan: ‘We moeten onze meester halen.’
Elke aarzelde, want ze vond het best spannend.
‘Meester Jan is er nog niet,’ zei Julia, die over hun schouders heen met grote ogen naar de twee jongens stond te kijken.
Merel wees naar de straat waaraan het schoolplein lag en riep: ‘Daar komt-ie!’
In de verte zagen ze een oude auto aankomen. Merel rende het schoolplein af met Elke en Julia achter zich aan.

Te laat

De auto van meester Jan Brinkman kwam piepend en knarsend tot stilstand vlak voor de ingang van het schoolplein. Het was een oude 'eend', die zo werd genoemd omdat zijn halfronde voorkant op een eendenbek leek en het voertuig zich een beetje schommelend voortbewoog.

'Mees, mees,' riep Merel opgewonden, 'ze maken elkaar af, kom gauw!'

Meester Jan stapte uit, pakte zijn rugzak van de achterbank en knalde de deur van zijn auto dicht. Als hij er in zijn volle lengte naast stond, vroeg je je af hoe dat er allemaal in paste. En verder vroeg je je af, hoe die oude rode eend nog kon rijden.

Jan draaide aan de linkerkrul van zijn grote snor en vroeg bedaard: 'Wat is er, Merel?'

Die kreeg geen kans om te antwoorden, want Julia krijste: 'Rob bloedt, Rob bloedt!'

Hun meester draaide nu aan de rechterkrul van zijn snor. Merel greep hem bij de mouw van zijn jas. 'Sta nou niet zo aan je snor te frunniken. Matthijs en Rob zijn aan het vechten.'

'Ze trappen elkaar dood!' gilte Elke.

Jan wist dat Elke dramatisch kon gillen, alsof de school instortte. Maar drie meisjes die doen alsof de school instort, was wel veel. Hij zwaaide zijn rugzak over zijn schouder en rende het plein op.

Onder de toeschouwers van het gevecht hoorde je een zacht gemompel: 'De meester, de meester, daar is de meester.'

Rob en Matthijs stonden nu zwaar ademend tegenover elkaar. Matthijs wreef over zijn oog, dat langzaam dik werd. In zijn blouse zat een grote scheur.

Over het gezicht van Rob stroomde bloed.

'Opzij,' commandeerde Jan. Aarzelend gingen de kinderen opzij. 'Gaat dat hier zo, heren?' De meester draaide aan beide punten van zijn snor.

Elke fluisterde: 'Hij wordt kwaad.' Als hun meester aan alle twee de punten van zijn snor draaide, dreigde er altijd onweer.

Het was Elke een keer opgevallen, vlak voor hij een donderpreek ging houden. Sindsdien wist ze het zeker: aan twee punten draaien betekent gevaar.

Nou, hij wérd kwaad. Anders dan anders. Geen donderende stem dit keer, maar heel zacht en doordringend: 'Overal op de wereld maken de mensen elkaar af in oorlogen en jullie doen het nog eens dunnetjes over!'

'Nou, dunnetjes...' mompelde Noud.

'Maar meester, hij...' en verder kwam Matthijs niet, want meester Jan commandeerde: 'Eerst naar binnen jullie! Straks praten we verder.'

En tegen de kinderen die eromheen stonden: 'Waar wachten jullie op? Op de tweede ronde? Die is afgelast!' Daarna liep hij met grote passen achter Matthijs en Rob aan.

'Kom mee,' zei Elke tegen Merel, 'dat moeten we zien.'

Mehmet, Noud en Armando stonden zwijgend bij elkaar. Plotse-ling stak Noud zijn vinger de lucht in en riep: 'Banzai!' Stomverbaasd keken de twee anderen Noud aan: af en toe was hij getikt.

'Waar slaat dat nou weer op?' vroeg Mehmet.

'O, weet ik niet, maar ik zag laatst op tv een vergadering in Japan

of zo. Daar stond een man te praten en op de meest gekke ogenblikken riepen de mensen in de zaal “Banzai”. Daar dacht ik ineens aan.’

‘Je bent echt gek,’ zei Mehmet lachend. Armando knikte instemmend.

Toen zagen ze dat Elke en Merel de school in liepen. Julia holde erachteraan.

‘Kom op, daar moeten wij óók bij zijn.’ En Armando was al weg. Even later trok er een kleine optocht door de gang. Voorop twee jongens, die eruitzagen alsof ze in een oorlogsfilm meespeelden. Daarachter een boze meester en ten slotte zes zwijgende kinderen. Halverwege de gang kwam de stoet tot stilstand, want daar stond meester Hans Wijnen, de directeur.

‘Zo, zo, hebben de heren van groep zeven weer eens gevochten. Nou, dan zullen we jullie ouders maar eens op school late...’ Verder kwam hij niet, want Jan onderbrak hem: ‘Ik zal het wel met ze regelen.’

‘O,’ zei de directeur en hij keek de meester geërgerd aan. Toen boog hij zich voorover en fluisterde: ‘Kom trouwens eens wat vroeger. Dan was dit niet gebeurd.’

‘Ik had pech met de auto,’ fluisterde Jan net iets te hard.

De kinderen die achter hem stonden, konden met moeite hun lach inhouden. Die gekke oude eend van de meester, waar de deur al een keer uit gevallen was en die ze vaak hadden moeten aanduwen. ‘Maar,’ zei de meester dan altijd, alsof hij een gedicht stond voor te dragen, ‘hij kan zich nog steeds voortbewegen, vrienden, en daar gaat het om!’

Wijnen vond het allemaal minder grappig. ‘Koop eens een andere auto,’ mompelde hij.

Noud zag Wijnen een beetje tomatig worden en hij kreeg zin om ‘Banzai’ te roepen. Met moeite hield hij zich in.

Dat hoefde niet lang, want de directeur had de zes kinderen opgemerkt. Het kwam door Armando: die kon nou eenmaal niet onhoorbaar lachen. De vinger van Wijnen priemde naar de buitendeur: ‘D’r uit jullie!’

Ze wisten niet hoe vlug ze buiten moesten komen.

Hans Wijnen verdween in zijn kamertje met de opmerking: ‘Laat die twee vechtersbazen straks maar bij mij komen.’

Jan nam de twee jongens mee naar de klas en daar moesten ze zich eerst schoonmaken, zo goed en zo kwaad als dat ging.

Voor alle zekerheid haalde Jan de verbanddoos bij de juf van groep drie.

Even later stonden Rob en Matthijs elkaar te helpen met poetsen. Ze hadden nog steeds geen woord tegen elkaar gezegd. Maar ze dachten hetzelfde: straks naar het kamertje van de directeur.

Buiten op het trapje voor de ingang zaten zes kinderen.

‘Wisten jullie dat onze mees wel eens op z’n kop krijgt van Wijnen?’ vroeg Armando.

‘Weet jij dat niet?’ zei Elke. ‘Onze mees is pas vijftientig en Wijnen is al oud en die vindt onze meester maar een rare.’

‘Dat komt door zijn snor,’ zei Mehmet, die later ook zo’n snor wilde.

Merel gaf Mehmet een duw. ‘Ach, onzin, die snor! Onze meester is gewoon anders. In de klas van Wijnen zitten ze nog in rijen van twee. Bij ons staan de tafels in groepjes. Bij Wijnen doen ze ook bijna nooit toneel of andere leuke dingen. En als ze daar ruzie hebben of er wordt gepest, krijgen ze meteen straf. Bij onze mees praten we erover in de kring. En we mogen niet eens Hans tegen hem zeggen, maar moeten hem “meester Wijnen” noemen.’

Mehmet stond op. ‘Rijen vind ik ook best leuk.’

‘Ja, maar groepjes zijn veel gezelliger,’ zei Elke.